

Křesťanství dnes a zítra

Miloš Rejchrt

in: Dialogy, 2, 1978, n. 6–7, p. 3–8

Responses to this document:

[\[Reakce na článek Miloše Rejchrt\] \[Dialogy 1978/6\]](#)

in: Dialogy, 2, 1978, č. 6–7, str. 3–8 (červen–září)

na dokument existují tyto reakce:

[\[Reakce na článek Miloše Rejchrt\] \[Dialogy 1978/6\]](#)

◆ článek, česky, vznik: 1978

◆ article, Czech, origin: 1978

Miloš Rejchrt: Křesťanství dnes a zítra [1978]

Má-li stoupenec nějakého hnutí vydat počet ze své víry a naděje, obvykle v závěru upadá do vyhlašování nadnesených jistot. Zatím to s námi sice valné není, ale již dnes lze pozorovat potěšitelné úkazy a zítřky, ty už zpívají docela po našem. Nejsem tohoto pokušení prost, proto svou euforii po tázání po budoucnosti křesťanství krotím základními křesťanskými dokumenty, hlavně spisy Nového zákona. Samotného mne překvapilo, že novozákonní písemnictví ani nepočítá s tím, že by křesťanství vítězně podmanilo svět.

V horečnatých vizích Zjevení Janova prchá na sklonku času žena (zřejmě církev) na poušť, a ačkoliv kosmický zápas mezi starým drakem, zosobněným zlem, a družinou anděla Michaela končí svržením d'áblovy chasy z nebe, žena na poušti nemá pokoje a ještě i tam ji, bezmocnou a zatlačenou, na zem svržený drak trápí. V evangeliích Ježíš předvídá, že před katastrofálním koncem světa bude evangelium hlášáno ve všech národech, ale zřejmě tím nemíní pokřesťanstění světa; prostě křesťanské poselství zazní, ať už bude přijato, či ne. A obecnému přijetí se v Ježíšově předpovědi právě netěší – naopak, součástí tohoto výhledu je i ujištění, že „vydávati vás budou na sněmy, budete biti...“. Ve spise „Apoštolské skutky“ nacházíme jakýsi dějinný optimismus, křesťanství se v jeho podání úspěšně šíří světem, dokonce se v osobě apoštola Pavla dostaneme do samého středu světa, do Říma. Celý spis končí radostným zjištěním, že Pavel v Římě kázal o Božím království a učil o Ježíši Kristu „se vší doufanlivostí a bez překážky“. Ovšem je předesláno, že tak činil po „celé dva roky“ – tj. po dobu, než se mu dostalo slyšení u císařského dvora, tedy ve vazbě, a bez překážky potud, pokud mu to vězeňské poměry dovolily. Pisatelova spokojenost, že to trvalo „celé dva roky“, než byl Pavel odsouzen a popraven, nepřikládání důležitosti jistým drobným faktům je projevem toho, že křesťanství ve své lepší podobě se dost málo staralo o svou budoucnost. Nejde přece o to, vědět a starat se, jak to dopadne (vposledu, eschatologicky dobře), ale o to, aby bylo řečeno, co řečeno býti má.

Vzdávám se proto pokusu nastínit perspektivy křesťanství. Nehodlám tentokrát ani postihnout jeho současné podoby, jeho velkou bídu a nenápadné, nadějně rysy. O tom možná jindy. Pokusím se podat jakési dosti intimní vyznání, které si nenárokuje vystihnout křesťanské poselství jeho celosti, ale které by chtělo vyslovit, co mě na křesťanském poselství nejvíce oslovuje ve světě, jaký jest a možná stále více bude.

1) Současný svět buď docela pomíjí jednotlivého člověka, nebo na něj klade zcela určité nároky. Obchází nás strašidlo anonymity a totality. Jsi nula mezi miliardami, kód v centrálním počítači evidence obyvatel. I tam budeš za čas vymazán. Svě místo ve světě vytvoř, vybuduj a vybojuj. Dělej, co umíš, prosad' se, udělej si jméno. Něco znamenaj, stanov svou cenu, realizuj se. Nebo ani to nemusíš, nech se nést proudem jiných anonymů, vyráběj a konzumuj s jinými totéž a prožívej přitom totéž štěstí. I veliké problémy dneška dokazují, jak jsi malý – lidstvo je ohroženo, ekologická krize postupuje, kontinenty mění svou tvář. Možná vyhyne africká zvířena a lidstvo bude muset jíst řasy. Co jsi ty proti velikosti světa? Z jiné strany se ozývá nesmlouvavé ujištění, že jsi součást celku a tvá cena je úměrná tomu, jak se do celku zařadíš, jak jsi funkční, prospěšný. Tvoje hodnota vzniká tím, že se vzdáš svého rozumu, svého citu i své vůle a ve ztotožnění s celkem se staneš veliký a významný, jako je on.

Z křesťanství slyším docela jasný hlas: Jsi jedinečný, nenahraditelný. Máš své jméno, kterým tě volá sám Bůh. Tvoje cena je taková, že i Bohu stálo za to obtěžovat se za tebe. Tvoje cena a důstojnost není založena na tom, co děláš i neděláš, ale na tom, že se Bohu zalíbilo být s tebou. Své nedovolitelné důstojnosti můžeš více či méně dostát, můžeš ji promrhat a pošlapat, ale to nic nemění na tom, že právě ty jako jedinečná lidská duše jsi božím partnerem. Jsi tak drahý, že tady dokonce přestává platit matematika. Dva není víc než jedna, ba ani 99 není víc než jedna. V Ježíšově podobenství o zbloudilé ovci opustí pastýř právě těch 99, aby zachránil jednu jedinou. Nejsi tu pro svět, pro instituci či hnutí, jsi tu pro Boha. A to ne v nějaké okrajové životní sféře, třeba ve sváteční čas. Právě v tom rozhodujícím a nejdůležitějším nepatříš nikomu jinému a nemá na tebe práva jiný. Pro tebe osobně zemřel Boží Syn a tvoje viny nesl. Obrovské drama vykoupení se týká právě tebe. A když se na výraz svého jedinečného vztahu k Bohu modlíš, ať celý svět chodí kolem tebe po špičkách.

Jistě práce a podmaňování země má svou důležitost. Ale „co je platno člověku, kdyby celý svět získal, své pak duši uškodil“? Člověk je zařazen do konkrétních společenských souvislostí a má tu své povinnosti. Člověk, viděno z jistého úhlu, je tu pro stát, pro společnost. A ta je tu pro člověka a člověk pro Boha. To není výmysl personalistických filosofů 20. století, to je myšlenka Tomáše Akvinského z doby „temného“ středověku. Není nic většího a důstojnějšího mezi stvořením, než jsi právě ty. Nejsi anonym, nemusíš si dělat jméno, už ho máš.

2) Velmi dobře víme, co rozhoduje v našem světě a kdo tvoří dějiny. Přece ti rozhodní, mocní a silní. Někdy se stane, že i ti bezmocní a slabí objeví svou sílu a vytvoří kus dějin. Někdy se síla a moc spojí s pravdou a spravedlností a posunou tak svět k jeho lepšímu obrazu. A když pravda a spravedlnost na delší čas poraženy bývají, pár statečných pronese jejich pochodeň dobou temna a pak se třeba zase dostaví úspěch. Úspěch je předpokladem významu v dějinách a k úspěchu je třeba síly a moci. Tak obvykle uvažujeme.

Tento způsob staví křesťanství na hlavu. Letopočet světa se nepočítá od žádné události, která pozměnila mapu světa, ale od narození dítěte. Událostí, která rozhodla o budoucnosti vesmíru, není například vítězná bitva slavného vojevůdce, ba ani nějaké zřejmé vítězství spravedlnosti, práva, zbožnosti, nýbrž poprava. Smutný a drastický konec vyděděného člověka, neúspěšného, poplivaného a zmučeného, kterého opustili ze strachu i nejbližší přátelé a stoupenci, kterému se posmívá nakonec i ten lotr, který na sousedním kříži končí stejně jako on. Smrt Ježíše Krista proměnila svět. Smysl dějin je tajemstvím. Co když rozhodující v dějinách není úspěch, ale právě utrpení? Co když svět nenesou ti silní a mocní, ale právě slabí, bezmocní a nemocní? Není právě utrpení, bezbrannost, vydanost doplněním Kristovy oběti, a tím skrytým proměňováním světa? Nedovršuje se v trýzni a třeba docela zbytečném trápení zapomenutého člověka veliké drama vykoupení? Není utrpení něco, co bychom měli přestat zamlouvat, vyhýbat se tomu? Kristus trpěl. Proto v jakémkoliv utrpení kohokoliv je třeba tušit kus svatosti, lidi trpící přijímat jako zvláštní posly tajemství, které jednou bude zjeveno. Křesťanství ale nezůstává jen u vyvolávání zmíněných otázek. Dává i zcela určité náznaky odpovědi.

V Ježíšově vyprávění o posledním soudu, které považuji za klíčové místo celé bible, svolává na konci dějin Pán všechny národy. Rozsuzuje, kdo bude dědičně vládnout království a koho

čeká ohnivá výheň. Kritéria jsou jednoznačná. Královského povýšení se dočkají ti, kdo dali jíst hladovému, pít žíznivému, přijali bezdomovce, oblékli nuzáka, neopustili nemocného a navštívili vězně. Do záhuby půjdou, kdo toto opomněli. Až se tomu jak vyvolení, tak zavržení diví. Zvláště ti zavržení jsou překvapeni. Zřejmě na takové prkotiny neměli čas. Zabývali se důležitějšími věcmi, významnými, velikými. Možná byli dobří v technice, v umění, v duchovědách. To je hezké, ale rozhodující v dějinách je solidarita s těmi, kteří trpí. Světa pánem bude ten, kdo nezapomíná na bližního v nouzi.

„Nedoufejte v knížatech... nekochá se Hospodin v lejtkách muže udatného“ – zní už ze starozákonních spisů. Všechno je jinak. Vzor, který předkládá Ježíš, není atlet, státník, mudrc, ale nehotové, nešikovné a odkázané dítě. „Nebudete-li jako pacholátka, nevejdete do království Božího.“ Jsme-li na okraji společnosti, na okraji dění a zbavení vlivu, nemusíme si stýskat. To není útěcha, že ty hrozny jsou stejně kyselé, když nám jsou nedostupné. Důkazem toho je, že i někteří vlivní, úspěšní uměli odejít do pralesa léčit malomocné. Šli se tam zahrabat? Nebo tvořit dějiny a rozhodovat o budoucnosti světa? Odpověď tuším dost jasně a rád si zpívám spirituál o slavném dni, který přijde, kdy „velikost malejch se provalí, kapela černejch ovcí válí“.